

א נקודת הרע

פרשת כי תשא

חברות הכחורים בחסידי ספינקא

בסיעתא דשפיא

לע"נ ר' ברוך פשה חיים בן ר' יוסף צבי ז"ל : לקבלת העילון = point4188594@gmail.com

נקודות משיחות כ"ק רבינו שליט"א

יצרו של אדם מתגבר עליו בכל יום ואלמלא הקב"ה עוזרו אינו יכול לו. אמר דוד המלך לפני הקב"ה לולי אני מבין שהיצר הרע הזה שדופק אותי אין ספור פעמים - הוא עזרה ממך, לולי שאני מבין את זה.. 'אני נופל למשכב ולא יבדוד כוחות להמשיך את החיים'. "יצרו מתגבר עליו" = "הקב"ה עוזרו", זה עזרה מהקב"ה, היצר הרע עוזר לאדם להתחבר ל"אין" שלו, שיכיר שהוא תלוי באוויר בלי שום בסיס, וכיר שיש משהו שנמצא איתו ושומר עליו.

שאלת החילוקין: לוי אתה מחכה לאלוהיך החיות או לחיים?

יש אנשים שמחכים למשיח ויש אנשים שמחכים למלאך המוות. כולם עוברים קשיים וניסיונות, כולם סובלים מבעיות והתמודדויות, אבל יש אנשים שקלטו שרוצים לעזור להם עם המכלול הנוראי הזה של הסבל, הם הבינו שכאן עוזרים לך לצאת מהדימיון שאני מדמה לעצמי שאני ישות מסוימת, כי הכאבים מראים לי שאני "אין", וה"אין" הזה הוא הטוב הגמור שעושה טוב לכל מי שמתחבר לזה, כל כאב רק מחבר אותם ל"אין" שלי, ומחבר אותי לטוב הנצחי שזה הקב"ה. וממילא הם רק מחכים למשיח שיבוא ויעזור להם לחיות את זה כל הזמן.

כי עדין בכל כאב שהם עוברים ממשיך היצר לפתות אותם להיכנס לעצבות ולמרה שחורה ולשכנע אותם שהפעם הם באמת אבודים.. והפעם כבר באמת אין מה לעשות... והם כבר מחכים ליום הזה שהיצר הרע יפסיק לעמוד להם בפתח, ויתן להם לקשר את הכאב ישר לקב"ה, שיוכלו על בטוח לקנות את הגעדאנק בכאב.

לעומתם ניצבים האנשים שנמאס להם מהכאבים, ומחכים כבר ליום שיהיה חופש, אותם אנשים ירדפו כל החיים אחרי החופש עד שיגלו שאין חופש ולא ישאר להם אלא לחכות למלאך המוות שיבוא ויגמור כבר את הסיפור הנוראי הזה...

אבל בעיני הצדיקים זה לא סיפור נוראי, זה סיפור מקדם! זה סיפור משתלם! זה חומר שאם אתה לומד אותו נכון אתה בסוף מקבל תואר נכבד, בסוף אתה מגלה את הקב"ה במקום שלא זכית לגלות אותו אף פעם, כל כאב נותן לך חידוש שלא הייתה יכול לקבל לולי הייתה עובר את זה הכאב... כי הצדיקים משתעשעים בכאבים כילד תפנוקם.

כל האלוים לנהייה באוהה בשעה חסוכה

כל מעבר – הוא שמעבירים אותך מחדש תהליך מסוים שבסופו תצא עם געדאנק חדש ביד, געדאנק שישנה לך את החיים. **שלבי המהלך הם חכמה בינה דעת ומידות.**

קודם כשהו כואב ומבלבל, שם נאחזים רק באמונה פשוטה בצור העולמים ממלא כל עלמין תחות כל עלמין ולית אתר פנוי מיניה, לטחון את המילים האלו שוב ושוב עד שזוה נכנס. נקודת האמונה הזאת נקראת "חכמה" – כח מה - מה זה כלום, בלי לדעת כלום, רק לעצום עיניים ולשחרר את המושכות להשגחה העליונה שמלווה אותך לכל מקום - 'וזה בטוח'.

אחרי שאתה מתאזן בעצמך, אתה יכול לעבור לשלב שנקרא "בינה", להבין את הגעדאנק שבעצם הקב"ה שלח לך פה. כי מה שבטוח הקב"ה לא פינק פה את הגוף, הגוף בטוח יצא לא מרוצה מכל הסיפור.. אבל הנפש שזה אני בעצמי, אני קיבלתי פה הזדמנות להבין שאני לא כל יכול, ש"חטאתי נגדי תמיד" אני מבין שהתירוצים שלי לא צדקו ושאני באמת לא יכול, וזה הנקודה שאותה אני צריך להבין עם השכל שלי, להבין שאני בהמה. ולכן הקב"ה נתן לי את העיניו ואת הנפילה הזאת כדי שאני יבין את המציאות בהמה שלי, להכיר שאני שלימות הפגם.

ההבנה הזאת יכולה לשבור אותך, אבל זה לא היעד, היעד הוא שתבין מי כן מחזיק אותך? הלא אם אני כזה בהמה, איך זה מסתדר עם המציאות העכשווית שאני עכשיו לא בהמה – אז ונגלה כבוד ה'. אתה לא יכול לחוש את זה, ולא להסביר את זה, אבל זה מוכרח להיות, זה מתגלה אוטומטי שלולי ה' יתברך לא היה לך עכשיו קיום והעמדה. וזה נקודת הדעת, ההתקשרות אל הקב"ה. להפוך אותי לדימיון, ואת הקב"ה למציאות הקיימת, להציב אותו במקומי, להמליך אותו עלי.

ומהדעת הזה, משתלשל מידות טובות ומאזנות, כי עכשיו כשהמה שלי חושב על הפגם שלי, והדעת שלי קשור לקב"ה (מתוך הכרת הפגם), אוטומטי יוצא מידות מאוזנות אהבת ה', ויראת ה' וגו'.

בינה זה החלק של הביקורת עצמית - להבין את הדרכים שלי אם לא טעיתי. הביקורות צריכה להיות - לבחון את עצמי ולהכיר את השפלות שלי, צריך להקדיש לזה עשר דקות ביום למצוא את האפסיות שלי "חטאתי נגדי תמיד" ו"מכאובי נגדי תמיד", כדי שכך נוכל להתחבר לקב"ה.

ובקשתם משם את ה' אלוהיך. אפילו אם היה נדרש ממך להיות עכשיו במקום אחר. בכל זאת, לכל מקום שהגעת בדיעבב או בכוונה - הקב"ה שלח אותך לשם, ועליך לבקש אותו שם כי הוא רוצה את זה, וזה גם טוב בשבילך.

ר' אשר נלחם עם החשיבה הטבעית של האדם שאומרת לו שאם נסית כמה וכמה פעמים ולא הצלחת זה אומר שיותר אין לך סיכוי! ר' אשר אמר שזה שקר מוחלט! ותמיד יש לך סיכויים רבים להצליח אפילו אם בפעמים הראשונות לא הצלחת, כי כל מה שלא הצלחת בפעמים הראשונות הוא כדי שתבין את השפלות שלך, והקב"ה נתן לך את זה כחלק מן הדרך אל ההצלחה. ולעולם אתה יכול ואתה צריך לנסות עוד פעם.

פעם בא לר' אשר אדם ובכה לו על מחלה תורשתית שיש לו, ענה לו ר' אשר "לא המחלה תורשתית היא תורשתית" - התבטא. הבעיה היא ביאוש לא במחלה.

מסכת תענית - מסכת פניני של המאן מריש

ברגע שהאדם יוצא ממעי אימו אל העולם הזה, אימו צועקת צעקה שנשמעת מסוף העולם ועד סופו (מובא מחז"ל), פירוש הצעקה היא: כאב של האמא על בנה שצריך לעזוב את מקום התענוגי הזה - במעיה, ששם ישב רגוע ועסק בתורה, ועכשיו הוא צריך לצאת לעולם, שלעולם הוא לא ימצא מנוחה כמו שהיה לו.

וכך הנפש מתמלאת כל העת שאדם חי בציימאון עז לחזור לתענוג הזה, והצימאון הזה הוא השורש לכל תאוות האדם ודימונותיו כי הוא חושב ששם הוא יקבל את התענוג שלו. וכאן זה הטעות שלו, כי לעולם הצימאון לא ישתוק, כל מה שתביא לו מעניני העוה"ז לא יספק אותו, כי כל תענוגי העוה"ז הוא דימוני לחלוטין ללא בסיס של מנוחה אמיתית.

לכן צריך לתת לצימאון הזה את הדבר הנכון, ולדעת שהצימאון הזה דורש את אלוהים, הנפש רוצה את אלוהים, את הקשר בורא, את הבטחון בקב"ה, את הביטול של השי"ת, ברגע שהנפש תקבל את הקשר בורא, אפילו שהוא לא יקבל את הרוגע במאה אחוז, למרות הכל הוא רגוע, כי הוא חזר לשורשו, זה מעט הכמות אבל רב האיכות, "כוסי רוויה".

סיכום: ציימאון הנפש שמתבטא אצלי ומשגע אותי, אני פתאום רוצה כל מיני דברים, ואני לא יכול להגיע לדברים האלו וזה משגע אותי, עלי לדעת כי הגוף מסיט את הצימאון לכל מיני דברים, אבל בעצם לא לזה היא משתוקקת.. כי אם הנפש משתוקקת להידבק באלוהים חיים, באמונה הפשוטה שטמונה לנו בלב, היא רוצה שזה יצא מן הכח אל הפועל, אם לזה תתחבר תראה איך שהצימאון ירגע.

הטבת חני והפלקת חני - אלוני ואח"כ עשה

אמונת האדם ובטחונו בקב"ה, התחזקות המחשבות החיוביות על פני המחשבות השליליות זה הכנת פתילה, "הטבת הנרות". האדם צריך להתחזק ולא להישבר, אלא להאמין שלית אתר פנוי מיניה והקב"ה מחפש רק את טובתו כל הימים. כל זה הוא הטבת הנר.

שלב ב': הוא להביא אש לפתילה, להדליק את הנר. איך מדליקים את הנר?

על ידי עשייה של הכנעה! על ידי שאתה קם ומתחיל לעשות וללכת ושוכח מכל הקשיים וחוזר לשגרה, ומתחיל שוב מחדש את כל המסלול, עי"ז אתה מדליק את הנר, אתה נותן לאמונה קיום וביסוס, והנר הזה לא יכבה. לעתיד לבוא עוד תתענג על הנר הזה.

הרבה שואלים את הרבי, כן בסדר עם כל ה"דרך" הזה, אבל למה זה בא בצורה כה עוקצנית וכה משפילה? למה זה לא עוזב אותי יום אחד? וכדו'

והתשובה היא תמיד: **וכי אתה מנהל את העולם? ... מישוהו שאל אותך בכלל?**

אבל דע לך ש'טוב לי כי עוניתי למען אלמד חוקיך'.

שאלו את הרבי: הרי אני עובד כ"כ קשה ובסוף אני לא מביא עם זה את המשיח אז מה יש לי להמשיך לעבוד, הרי בין כה וכה אני לא מצליח להביא מזה את המשיח?

ענה הרבי: קודם תעשה, ותעבוד, ואדרבה הקב"ה רוצה שתראה שאתה לבד לא יכול להביא את המשיח, וכך הוא יעזור לך להביא את המשיח.

מסכת פסח - מסכת פניני של המאן מריש

לא להתפטר מהבעיות, אלא לחיות איתם, ולאפשר להם ללמד אותי דברים

אדם עלה על רכב לקורס נהיגה ראשוני, עולה על הרכב מתניע, ועולה כל הכביש, כנראה הוא לא היה שיא המוכשר, וכל הזמן המורה דפק לו ברקסים יען הוא כמטע דפק את כל הרכבים בשכונה, נסע מזעזע, חשב האיש אין לי כח עכשיו להתלמד לאט לאט איך נוהגים נכון, יש לי רעיון יצירתי פתרון עולמי שיעזור לי ולעוד המון אנשים שתקועים בבעיה כמוני, פשוט נורדי את כל הרכבים מהכביש, צו איסור לרכבים להיות על הכביש, וכך אנחנו נוכל ליסוע רגוע על הכבישים בלי שום בעיה, מקסימום נסטה מהנתיב, זה לא יזיק לאף אחד.

רעיון יצירתי לאדם שלא רוצה להתמודד. אנחנו יוכלים להוריד את כל הבעיות מהכביש, שנשאר רק אנחנו עם ארגזים של הצלחות. אבל זה לא המטרה, המטרה היא שתבין שהבעיות על הכביש הם בשביל לעזור לך לנהוג נכון לחשוב נכון ולחיות נכון, הם בשביל לזחר אותך למי שאתה, והם בשביל לזכך אותך שתזכה לחיי העוה"ב, לא רק שם אלא גם כאן, שכבר כאן תזכה לחיות חיים עדינים ורגועים, תלמד להתמודד, עם סבלנות.

ונקוט כלל זה בידך "ורחמיו על כל מעשיו" – לעולם אני לא עובר סתם כאב, תמיד יש לזה חשבון גדול של התקרבות בורא שיבוא לי רק מהכאב הזה, ולולי זה הכאב אי אני יכול לבוא לקשר בורא הזה.